

Sygn. akt II KK 6/23

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **M. B.** skazanego za przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 22 lutego 2023 r.,
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 2 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Ka 939/20
zmieniającego w części
wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie
z dnia 2 lutego 2018 r., IX K 1039/14
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2022 r., V Ka 939/20, zmienił częściowo wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 2 lutego 2018 r., IX K 1039/14, skazujący M. B. za szereg przestępstw z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 228 § 3 k.k. i in.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu zarzut rażącego naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nierzetelne odniesienie się do zarzutów apelacji obrońcy i oskarżonego w zakresie objętym rozstrzygnięciem, w szczególności w kontekście depozycji skazanego i świadków oraz innych dowodów, a także dowodów przeprowadzonych w innym postępowaniu karnym, w którym inni funkcjonariusze Policji z L. zostali uniewinnieni od tożsamyh czynów jak przypisano skazanemu.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 2 sierpnia 2022 r. i zmienionego tym orzeczeniem wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 2 lutego 2018 r. Zawierając w kasacji tego rodzaju wnioszek, obrońca skazanego nie sformułował żadnego postulatu co do rozstrzygnięcia następczego, jakie po ewentualnym uchyleniu miałyby wydać Sąd Najwyższy (np. o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, o uniewinnienie albo o umorzenie postępowania).

Prokurator prokuratury rejonowej delegowany do Prokuratury Okręgowej w Lublinie, w piśmie z dnia 6 grudnia 2022 r., wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Na wstępie zaznaczyć trzeba, że uzasadnienie kasacji – jeżeli pominąć liczne przywoływane judykaty, które nie wnoszą nic do rozpoznawanej sprawy – nie zawiera wiele rozważań merytorycznych, które miałyby odnosić się do wad postępowania odwoławczego i wyjaśniać istotę zarzucanego błędu Sądu odwoławczego.

Sąd Okręgowy w Lublinie, wbrew twierdzeniom kasacji, rozpoznał w sposób prawidłowy i odpowiadający standardom kontroli odwoławczej sformułowane we wniesionych apelacjach zarzuty – w zakresie podnoszonego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych (s. 4-10 pisemnych motywów) i w zakresie czynów z pkt IV-VI i XVIII. Sąd odwoławczy odniósł się w pisemnych motywach do wskazywanych w apelacjach dowodów z osobowych źródeł

dowodowych i w sposób przekonujący wykazał, dlaczego nie mogą one stanowić podstawy rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście uznanych za wiarygodne dowodów świadczących o winie skazanego, w tym przede wszystkim dowodów nieosobowych i wyjaśnień samego skazanego. Sąd odwoławczy wskazał także, a oceny tej kasacja nie zdołała podważyć, dlaczego nie uznał za wiarygodne twierdzeń skazanego co do tego, aby miały na nim zostać wymuszone wyjaśnienia określonej treści (s. 6-7).

W odniesieniu do tej części zarzutu, w której nawiązano do nierzetelnej, zdaniem skarżącego, kontroli odwoławczej w odniesieniu do oceny dowodów związanych z przeprowadzonymi dowodami i zapadłymi wyrokami w sprawie IX K 1320/14 i V Ka 909/16, w której uniewinniono innych funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w L., a którym zarzucono popełnienie analogicznego, jak skazanemu M. B. czynu zabronionego, trafnie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, że wyroki zapadłe w innej sprawie stanowić mogły jedynie dowód tego, że przed innym sądem zapadło wobec funkcjonariuszy Policji Komendy Miejskiej Policji w L. orzeczenie o określonej treści, co jednak nie może mieć bezpośredniego przełożenia na odpowiedzialność karną M. B. w tym postępowaniu. Każdy sąd karny jest bowiem uprawniony i obowiązany zarazem samodzielnie rozstrzygać kwestie faktyczne i prawne (art. 8 § 1 k.p.k.). Ocen w tym zakresie nie można zastępować ustaleniami i ocenami dokonanymi przez inny sąd w innym postępowaniu, nawet jeżeli orzeczenie w nim wydane zapadło na kanwie analogicznego stanu faktycznego. W tym zakresie zarzut obrony w istocie rzeczy był wadliwy u samych podstaw – nie odpowiadał wręcz podstawowej zasadzie procesowej, a mianowicie zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego.

W tym stanie rzeczy, kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.